

...PEDIG ÁRTATLAN...

Filozófiai levél

Jim Northrupnak

Azt akard tudni
Jim, ki kicsoda.
Vagyis róla a legtöbbet.
De fontos-e, hogy mi a
legtöbb, ha zavarunkban
elmorzszálódik a válasz?
Nem – mi morzsoljuk el.
Mondhatom-e, hogy én
ez s ez vagyok? Ha igen,
a valóságot mondom-e?
S mondjam-e, ha igaz?
Ha az vagyok, aki vagyok,
semmi egyéb nem történik,
csak éppen itt állok
- azonosan. Azzal egy,
akiről nem tudom, az-e, aki.
Nem mozdult közben el?

Vagyok. Ez a legtöbb.
Minden más kérdéses,
ingadozó, törékeny.
Most így van, percre
rá egészen másképpen.
Most hús és vér, percre
rá kihűlő meleg, homok.
Ha egyszer vagyok,
már nem lehet,
hogya ne legyek.
Ha vagyok, Jim, csak
titok lehetek. Mint
az, aki úgy van, hogy
Van. Ő az „okozóm.”
Bábot, hüvelyt, kísérletet
csinálni lehet, teremteni
nem.

Ha személynek teremtettem,
de csak piaci tárgy vagyok,
nincs ennél értelmetlenebb.

Az ember vagy isteni,
vagy nem ember, Jim.
Azaz nagyot bukhat.
Vagy megfészkel benne
az örök Kijelentés.

Rézbőrű asszony feketében

Uriah Heepnek

54

A csibcsa-inkák ezüstitálon datolyával s arany ékszerekkel fogadták a partra szálló spanyolokat. Ezek, amint kitapostak a vízből, a gazdag ajándékot vasállványos nyílpuskáikból vesszőzárporral viszonozták. (1495–1497)

Rózsaszín-talpú, majdnem fekete asszony tart lefelé a tengerparton, hosszú tollak hátracsapva boglya-hajában, mint őseinek, talpai meg-megvillannak, belelép a sekély vízbe, áll a karcsú, fekete csönd a bokáig érő sastoll-kapuban, aranytól lánghol a pirkadat a sötétkék szemhatáron, sokujjú pálmalevélbe fészülnek az első sugarak, fekete ingben az asszony, meztelen vállig a karja, gyöngyörű rézbőrű ikon, gyöngéden fog egy kis, mélyzöld koszorút,

narancsvörös szalagjait szél libegteti, bogyófürtök pirosazzák az örökzöldet, szertartásosan csúsztatja a tengervízre, kissé meglöki, ráfordul koszorúra a szél, s bukdácsol befelé ez a megfont, földöntúli, szerelmes ölelés, ring, távolodik, gyűrűnyi csak, most érkezik egy irgalmas cápa, sebesen szeli a vizet, a kivégzett sugárzásért elfogadja az emlékezetet, s foga közt a jaj-koronával lemerül, bűneitől mint megsúlyosodott szív; pedig ártatlan.